

UNCOVER23

FOTO EXPOSITIE
WAT EEN AMATEURS!

UNCOVER23

FOTO EXPOSITIE
WAT EEN AMATEURS!

Voorwoord

uncover23

Samenstelling

Christi Wijnen en Sam Dekkers

Redactie

Sam Dekkers

Vormgeving

Marie José Kakebeeke
mjkakebeeke@gmail.com

Forum BEELDtaal

Prof. van Itersonstraat 69
6419 SH Heerlen
www.forumbeeldtaal.nl
forumbeeldtaal@gmail.com

Pennings Foundation

Geldropseweg 63,
5611 SE Eindhoven
+31 (0)40 30 80 609
www.penningsfoundation.com
info@penningsfoundation.com

UNCOVER23 toont het eindwerk van 16 fotografen die gedurende vier jaar de online Academy van Forum BEELDtaal hebben gevolgd. Forum BEELDtaal richt zich op beeldtaal en storytelling met de Academy, persoonlijke begeleiding en workshops. UNCOVER is eens in de twee jaar te zien bij Pennings Foundation. De eindopdracht van de Academy is het maken van een serie. De onderwerpen die de fotografen kozen hebben te maken met hun persoonlijke geschiedenis, identiteit en met maatschappelijke vraagstukken.

UNCOVER23 met als titel 'Wat een amateurs' wil tevens de discussie oproepen wat amateurfotografie in deze tijd is en welke rol ze speelt binnen het medium.

Jorgen Polman

Content

uncover23

08

Anneke Jager
Over ons

14

Ferdi Notten
De foto van mijn vader

20

Lucia Berg
Coming Soon de Koets

26

Odette Cattrysse
Portraits of an inside world

32

Ria Cox en Marion Willemsen
Wees gegroet

10

Christi Wijnen
Endless Summer

16

Geri Put
'Joh, je maakt me
helemaal beroemd'

22

Martin de Bock
Waldeslust

28

Peter Janssen
Identity

34

Sam Dekkers
Het begon niet bij mij of
bij jou

12

Connie Akkermans
War Child '36

18

Jurgen Onland
Stadtelander

24

Nicole Hagesteijn
You can always do more

30

Rachel Lemlijn
GRIP (Grootouders
in pleegzorg)

36

Susan Leurs
Floortje

Foto **Jurgen Onland**

Over ons

anneke jager

Anneke Jager
photographybyanneke.
wordpress.com

Hoe wij in het leven staan brengt ons allemaal dezelfde dagelijkse beslommeringen. Daarbij veranderen wij als mens in vormen en patronen. Zonder diepgang, individueel karakter of persoonlijkheid. Gelijkvormigheid voert de boventoon. Dit terwijl wij wel heel verschillend zijn. Wij hebben immers allemaal onze eigen achtergrond, doelstellingen en interesses.

De manier waarop wij bezig zijn om invulling te geven aan ons bestaan laat sporen achter in onze directe leefomgeving. Deze sporen weerspiegelen onze gedragingen, gebruiken en gewoontes welke ons als mens uniek maken. De omgeving laat ons zo nadenken over wie we zijn en wat we doen.

Endless Summer

christi wijnen

Christi Wijnen
+31 (0)6 42 488 647
cwwijnen@gmail.com
www.christiwijnen.nl

Jonger dan mijn jaren vertrok ik in 1987, als kersverse echtgenote van mijn Antilliaanse man, naar Curaçao. Ik kende het eiland niet. Er was nog geen internet en ik had hooguit eens een foto van Curaçao gezien als iemand een reis won in een van de vele quiz programma's op tv.

Na 3,5 jaar kwam ik terug naar Nederland. Moeder, gescheiden en verscheurd. In 1993 ging ik nog eenmaal terug vanuit een sterk gevoel van heimwee maar al snel na terugkomst in Nederland heb ik Curaçao met haar cultuur, taal en mensen afgezworen.

In 2016 vroeg mijn partner of ik met hem op vakantie wilde naar Curaçao. Na wat aarzeling zijn we gegaan en het was een onverwacht gevoel van thuiskomen na 23 jaar. Inmiddels kom ik er regelmatig.

In 2020 heb ik 'de andere vrouw' ontmoet die voor, tijdens en na mijn huwelijk ook een relatie met mijn ex-man had en die ook een dochter van hem kreeg in 1988. Wat haar en mij bindt is het matriarchale van Curaçao: je hebt niet per se een man nodig om je kind op te voeden.

Ik besef dat de periode 1987 - 1990 mijn 'rite de passage' is geweest. Het heeft mij gevormd tot wie ik nu ben en deze Endless Summer jaren zijn letterlijk en figuurlijk tropenjaren geweest. Door de fotografie, het teruggaan naar de oude beelden en het maken van nieuw beeld voor de serie, heb ik nieuwe antwoorden gevonden. Niet alles kan worden opgelost en vergeten, maar het verhaal kan nu wel worden gedeeld.

War Child '36

connie akkermans

Connie Akkermans
+31 (0)6 24 668 263
connie_akkermans@hotmail.com
connie-akkermans.wixsite.com

Toen Maastricht bezet werd door de Duitsers, trok de wereld als een film voor de ogen van een vierjarige voorbij, een film die nog steeds geen einde kent. Terwijl het steeds moeilijker wordt om grip op het leven te houden en feit en fictie zich meer en meer met elkaar verweven, bestaat de angst door en voor de oorlog bij mijn moeder nog altijd.

Mijn moeder heeft op haar manier jarenlang talloze gedachten en verhalen of flarden van verhalen aan schriften toevertrouwd. Haar droom om schrijfster te worden vervloog door een volledig gebrek aan onderwijs tijdens maar ook na de oorlog. Voor een oudste kind van vijf, ging werk en geld voor school. De oorlogsverhalen die zij vertelt, haar herinneringen en angsten, hebben sinds mijn eerste herinneringen deel uitgemaakt van mijn leven. Ook haar kleinkinderen kregen haar verhalen met de paplepel ingegoten.

Ik zie oorlog in de foto's die ik maak. Ik zie oorlog in de tekeningen van mijn kinderen. Een oorlog die wij nooit hebben meegemaakt en waarvoor mijn moeder dagelijks bidt dat wij dit nooit zullen meemaken.

De foto van mijn vader

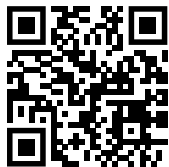
ferdi notten

Ferdi Notten
+31(0)6 80 092 757
fjw.notten@hotmail.com
www.ferdinotten.com

Mijn vader droeg vaak een hoed. Op het door hem gemaakte familieportret van ons gezin is zijn torso met hoed als schaduw zichtbaar. Daarmee onthoofde hij tevens mijn oudste broer Jo op de bovenste rij. De foto heeft mij al m'n hele leven gefascineerd, en zet me aan tot zelfreflectie.

Net zoals m'n vader ben ik iemand die weinig op de voorgrond treed. Ik observeer mijn omgeving, maar neem er niet aan deel en sta als het ware aan de zijlijn als een 'stille getuige'. Ik ben een einzelgänger, denker en dromer.

Mijn directe leefomgeving is mijn thuis. Door mijn onderwerpkeuze en kadrering verwerk ik in ieder beeld mijn eigen verhaal, zodat de serie als geheel een weerspiegeling wordt van mijn innerlijke wereld.

'Joh, je maakt me helemaal beroemd'

geri put

Geri Put
www.geriput.nl

Mijn moeder woont sinds 2011 in een fijn en liefdevol woon-/zorgcentrum. Na zeven jaar kun je wel zeggen dat ze dit huis als 'haar huis' ervaart.

In het begin was het wennen, er kon voor haar gevoel op elk moment iemand binnenkomen waardoor ze soms erg schrok. De meeste werknemers bellen eerst aan voor ze daadwerkelijk binnenstapten. Het is voor haar een veilig onderkomen; men houdt rekening met haar behoeftes en haar 'gebreken', en dat geeft haar rust. De laatste jaren van mijn moeder zie ik haar accepteren dat ze ouder wordt en niet meer kan doen wat ze graag zou willen doen. Ze is een opgewekte vrouw, weliswaar met haar beperkingen die haar soms somber maken. Daarentegen geniet ze enorm van de dingen die ze, soms onverwacht, toch kan. Ze straalt dan een gevoel uit van 'dat heb ik toch maar weer volbracht!'

Op haar 91ste verjaardag is zij het stralende middelpunt en de familie is ervan overtuigd dat ze de 100 gaat halen. Vier dagen later breekt ze haar heup. Er komt geen operatie en negentien dagen later overlijdt ze.

Ik heb veel respect voor mijn moeder; zij had, als jonge moeder, een baan en haar inkomen werd besteed aan heerlijke, lange vakanties door heel Europa met haar gezinnetje. Haar oprechte belangstelling en liefde voor kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen zorgt ervoor dat ze erg wordt gemist.

Tijdens de opnamen heb ik haar regelmatig de resultaten laten zien; ze was er stil van en zei: 'Joh, je maakt me helemaal beroemd.'

Stadtelander

jurgen onland

Jurgen Onland
+31 (0)6 19 434 728
jurgen.onland@gmail.com
www.jurgenonland.com

Als jongen van zes verhuis ik met mijn ouders naar een klein dorp met een hechte gemeenschap op het platteland. Ik beleef een jeugd met buiten spelen, vrijheid en avontuur, maar niet zorgeloos. Ik vind moeilijk aansluiting in het dorp. Het gevoel er niet bij te horen overheerst. Een lastige gezinsdynamiek versterkt het gevoel van eenzaamheid. Op mijn zeventiende verhuis ik voor mijn studie naar de stad. Ik maak vrienden en leef meer in anonimiteit. Het gevoel van eenzaamheid verdwijnt langzamerhand en ik lijk het dorpse leven te vergeten.

Nooit gedacht dat ik het weer zou ervaren. Na 25 jaar stadsleven volg ik het voorbeeld van mijn ouders en verhuis ik met mijn gezin naar een klein plattelandsdorp. De tijd heeft me dan wel ouder gemaakt, al snel blijkt dat mijn vroegere trauma's mij nog steeds raken. Hoewel ik de rust, natuur en vrijheid als prettig ervaar, vind ik het nog steeds lastig om aansluiting te vinden. Het gevoel er niet bij te horen komt weer terug. Ik vrees dat de geschiedenis voor mijn kinderen zich zal herhalen.

Ik ga op onderzoek en verkenning, met herinneringen en gevoelens uit het verleden. Ik zoek antwoorden op vragen en een hernieuwde kennismaking met mijn verleden. Lukt het me om mezelf te accepteren in relatie tot mijn oorspronkelijke gevoelens en omgeving? Kan ik mijn verleden achterlaten, zodat ik een voorbeeld voor mijn kinderen kan zijn?

Coming Soon de Koets

lucia berg

Lucia Berg
+31 (0)6 24 537 444
info@luciaberg.nl
www.luciaberg.nl

Iedere derde dinsdag van september trekt de koninklijke stoet door Den Haag. De koning en de belangrijkste leden van het koninklijk huis maken een rijtoer via een vaste route van en naar het Paleis Noordeinde.

Deze rit oefent niet alleen een bijzondere aantrekkingskracht uit op het aanwezige publiek dat een glimp wil opvangen van het passerende rijtuig en haar inzittenden, maar ook op de uniformen waarbij het lijkt dat de dragers zich van hun beste kant willen laten zien.

De afgelopen tien jaar concentreer ik mij niet op de stoet, maar op deze twee groepen. Hoe ze zich gedragen, hoe ze zich opdoffen.

Het is een specifiek herhalend gedrag en ik besef dat zonder hun, de rijtoer waarschijnlijk niet zou bestaan.

Waldeslust

martin de bock

Martin de Bock
+31 (0)6 39 798 386
martindebock28@gmail.com
www.martindebock.nl

Limburg, met name de omgeving van Roermond, is mede gevormd door de rivieren de Rijn, de Maas met zijn huidige Maasplassen en de Roer. Het gebied heeft een internationaal karakter, de grenzen met Duitsland en België zijn dichtbij waardoor taal en tradities dicht bij elkaar liggen en grenzen gemakkelijk overschreden worden.

Hier ben ik geboren en getogen, ben ik getrouwd en zijn mijn kinderen ter wereld gekomen. Hier heb ik gewerkt en woon er nog steeds. Hier voel ik mij thuis, het is mijn thuisland.
In dit thuisland ben ik op reis.

In een tijd ver voor internet ontdekte je de wereld via ansichtkaarten, boeken en tijdschriften. Beelden van klassieke roadtrips deden verlangen naar verre oorden; het gras bij de burens is immers altijd groener? Maar foto's kun je alleen maar maken waar je bent, in het hier en nu.

'Waldeslust' is het verre oord in mijn eigen omgeving, een bundel korte verhaaltjes, een 'reisverslag' in beeldvorm. Rondstruinend heb ik toevallige ontmoeten met mensen en situaties en probeer ik het bijzondere van het alledaagse in beelden te vangen.

Het is mijn roadtrip door mijn thuisland.

You can always do more

nicole hagesteijn

Nicole Hagesteijn

Gewapend met idealen en een mand vol zware boeken zet ik mijn eerste stappen door de draaideur van het opleidingsziekenhuis. Al vanaf mijn twaalfde wil ik dokter worden. Mensen gezond en gelukkig maken.

Ik ben totaal onvoorbereid op het feit dat ik als vrouw in de buitenwereld moet vechten om gehoord en gezien te worden. Tegelijkertijd moet ik mezelf beschermen tegen de 'male gaze' (en 'the male hands'). Het is verwarrend om benaderd te worden als een pop waarmee je kunt spelen in plaats van als een professional. Hoe duidelijker ik mijn grenzen aangeef, hoe minder ik word gehoord. Bovendien lijkt het onmogelijk om de dokter te worden die ik wil zijn, hoe hard ik ook werk, hoe hard ik ook studeer.

Het zal nog zeker een decennium duren voordat ik begrijp dat niet mijn onvermogen de beperkende factor is, maar het systeem waarin ik mijn werk probeer te doen steeds zand in de wielen gooit. Opleiders, managers, politici en zorgverzekeraars bepalen de spelregels in de zorg. In dit systeem zijn mijn patiënten afzonderlijke repetitieve projecten die efficiënt moeten worden afgehandeld.

Mijn collega's en ik worden gebruikt als verwisselbare instrumenten. Gevoelens van angst, machteloosheid, overwerkt zijn, mislukking, schuld en verdriet zijn taboe. Afgaande op het grote aantal professionals dat op dit moment de zorg wil verlaten, lijkt de situatie in 2023 nog slechter te zijn dan in 1989, toen ik door de eerder genoemde draaideur liep.

Techniek: getinte cyanotypes, gedrukt op rijstpapier; analoog digitaal.

Portraits of an inside world

odette cattrysse

Odette Cattrysse

We leven te lang.... is een uitspraak van mijn moeder, 95 jaar, verblijvend in een woonzorgcentrum.

Na drie en een half jaar verblijf en een diner met frietjes die bewuste dag, glijdt ze zachtjes weg tijdens haar siësta.

Doordat ik haar tweemaal per week bezocht, ben ik vertrouwd met het centrum en het personeel. Als gewezen thuisverpleegster heb ik contact met de bewoners en merk ik dat dementie op latere leeftijd vele vormen kan aannemen.

De impact die dementie kan hebben op de levens van personen die er aan lijden en hun naasten, is enorm. Het is een ziekte die het geheugen en de cognitieve functies aantast, maar het verandert niet de essentie van de persoon. Ondanks de verwarring en desoriëntatie die de ziekte veroorzaakt, blijven mensen met dementie, mensen met emoties, gevoelens en behoeften.

Identity

peter janssen

Peter Janssen

In onze moderne samenleving is het burgerservicenummer een fundamenteel aspect van onze identiteit. Het is een unieke identificatie dat aan elke burger wordt toegewezen en gebruikt wordt om onze persoonlijke informatie, onze geschiedenis en onze dossiers bij te houden.

“Identity” onderzoekt hoe het gebruik van kunstmatige intelligentie, ontworpen landschappen en media berichten ons doen voelen. Terwijl je je door de installatie beweegt, word je als kijker uitgenodigd je eigen identiteit of het verlies ervan in vraag te stellen.

De BSN-nummers vertegenwoordigen het alziende oog van algoritmen. De profielfoto's van de mensen zijn door AI gegenereerd. Is wat je leest en wat je ziet dat ook? Wie zijn wij? Wie ben ik?

Bovenstaande tekst is voor 80% gegenereerd door ChatGTP.
Portretfoto gegenereerd door AI en afkomstig van:
this-person-does-not-exist.com

GRIP (Grootouders in Pleegzorg)

rachel lemlijn

Rachel Lemlijn
rachellemlijn@gmail.com

Op het moment dat kinderen uit huis worden geplaatst omdat het niet meer veilig en verantwoord is, zijn grootouders vaak de eerste personen die worden benaderd met de vraag om hun kleinkind in huis te nemen. Omdat het kind en de grootouders elkaar al kennen is de uithuisplaatsing minder ingrijpend voor het kind en kan het binnen de familie blijven.

De rol van een 'gewone' pleegouder is niet altijd even makkelijk. Buiten dat de kinderen vaak traumatische ervaringen hebben opgedaan die impact hebben op het zich ontwikkelende brein, heb je ook te maken met ouders en betrokken instanties die allemaal een visie hebben over wat goed is voor dit kind.

Voor pleeggrootouders komt daar bovenop dat gespannen relaties tussen hen en de ouders de stress kan vergroten. Pleeggrootouders moeten soms kiezen voor het belang van hun kleinkind, ook als dit betekent dat dit ten koste gaat van hun eigen kind. Dit is geen makkelijke keuze.

Ook moeten ze leren omgaan met hun rol die verandert. Pleeggrootouders verliezen hun positie als 'opa en oma'. Waar deze positie normaal gesproken draait om het verwennen van hun kleinkind en het brengen van leuke bezoeken, moeten pleeggrootouders nu de dagelijkse zorg en opvoeding van hun kleinkind opnemen.

Tot slot maken pleeggrootouders zich vaker zorgen over de toekomst. Ze vragen zich af wat er met hun kleinkind zal gebeuren en wie het zal opvoeden, als zij er niet meer zijn. Ze proberen zo lang mogelijk fit en gezond te blijven om er te zijn tot hun kleinkind volwassen is.

Wees gegroet

ria cox en marion willemsen

Marion Willemsen
+31 (0)6 52 332 833
mail@marionwillemsen.nl

Ria Cox
+31 (0)6 38 549 056
riacoxstaaks@gmail.com

Iedereen in Sittard kent het klooster op de Kollenberg. Het klooster van de zusters Karmelietessen van het Goddelijk Hart van Jezus. Echter weinigen weten wat er zich binnen de muren van het klooster afspeelt. Af en toe zien we een zuster in pij de Putstraat aflopen. Twee keer per jaar zien we de zusters meelopen in de processie én zien we ze langs de route zitten als de processie voorbijtrekt.

Maar wat weten we verder van de zusters en het kloosterleven? Veel mensen vragen zich af: 'Wat doen deze zusters de hele dag?' Weinigen kunnen op deze vraag een antwoord geven. De afgelopen vier jaar hebben wij van de gastvrijheid en hartelijkheid van de zusters mogen genieten. Zij hebben het ons toegestaan om hun dagelijks leven van dichtbij te mogen ervaren en een beeld te schetsen van wat er nog meer gebeurt dan bidden...

Het begon niet bij mij of bij jou

sam dekkers

Sam Dekkers
+31 (0)6 40 255 115
sam.dekkers@hotmail.com
www.samdekkers.com

Eind jaren zestig ontmoeten een jongen en een meisje elkaar op de avondschool. Ze worden verliefd en hun liefde lijkt de redding uit hun pijnlijke jeugd. Vol hoop en verlangen beginnen ze aan hun toekomst. Ze trouwen en als er drie kinderen worden geboren en ze een zonnig jaren vijftig appartement op driehoog betrekken, kunnen ze hun geluk niet op.

Als ouders hun leed niet verwerken kunnen ze hun overtuigingen, angsten en frustraties overdragen aan hun kinderen. Ervaringen uit hun levens laten hun sporen na in volgende generaties.

Hoe hebben trauma's van mijn (voor)ouders invloed op mij? Komen de worstelingen en struikelingen in mijn leven daar vandaan? Waarom herhalen bepaalde gebeurtenissen zich in opvolgende generaties? Lukt het mij wel om familiepatronen te zien en te doorbreken?

Floortje

susan leurs

Susan Leurs
+31 (0)6 51 531 422
susanleurs@gmail.com
www.susanleurs.com

In 2018 krijg ik een mailtje van Floortje naar aanleiding van mijn serie over Pesten, die op dat moment in Centre Ceramique (2018/2019) hangt. Ze geeft aan in een depressie te zitten, en dit wordt mede veroorzaakt door haar pestverleden. Ze wil graag meedoen met het project omdat ze vind dat haar portret er ook tussen hoort te hangen.

Als ik met haar afspreek om haar te portretteren hebben we een intens gesprek waarbij ze aangeeft een zware depressie te hebben en veel nadenkt over de dood. Ze blijkt niet alleen een pestverleden te hebben maar wordt ook gediagnosticeerd met autisme en NLD, daarnaast heeft ze door het pesten complexe PTSS ontwikkeld. Ze doet haar eigen kunstproject om haar depressie te verbeelden.

Nadat ik haar portret maak voor mijn Pest-serie blijven we contact houden en er ontstaat al vrij snel de intentie om haar te volgen en haar verhaal fotografisch vast te leggen. Er zijn momenten bij waarin het heel slecht met haar gaat, en daar hebben we dan gesprekken over. Dit vertaalt zich weer in de foto's die ik maak. Wat me enorm intrigeert zijn de tekeningen die ze van zichzelf maakt waarin ze haar depressie blootlegt, maar ook de gedichten die ze schrijft. We besluiten om dit samen in een project te gieten.

Mijn intentie is niet alleen om haar verhaal te vertellen, maar ook als een van de deelnemers vanuit de Pest-serie uit te lichten wat pesten met je kan doen. Als fotograaf heb ik mezelf als doel gesteld om de mensen die ik portretteer een podium te geven. In een verhardende maatschappij is het juist zo belangrijk om oog te hebben voor mensen, begrip te tonen en niet te oordelen.

Pennings Foundation

Pennings opende voor het eerst in 1979 haar deuren op de Geldropseweg in Eindhoven en is het oudste platform in Nederland gespecialiseerd in fotografie. In 2018 verhuisde Pennings naar het pand ernaast en beschikt sindsdien over een prachtige tentoonstellingsruimte van 700 m2! Pennings Foundation heeft haar werkterrein verbreed en groeit uit tot een landelijk platform voor fotografie en videokunst.

Pennings Foundation organiseert o.a. exposities, artist talks, lezingen, workshops, cursussen, performances, themabijeenkomsten, portfolio reviews en een fotoboekenbeurs.

Pennings Foundation heeft ook een bibliotheek met 5.500 fotoboeken, voornamelijk over Nederlandse fotografie. De exposities zijn gratis toegankelijk. **www.penningsfoundation.com**

